

"Proletarec" je delavski list za misleče čitatelje

PROLETAREC

Official Organ Jugoslav Federation, S. P. — Glasilo Jugoslovanske Socialistične Zveze

GLASILO PROSVETNE MATICE J.S.Z.

ST. — NO. 1370. Entered as second-class matter, December 6, 1907, at the post office at Chicago, Ill., under the Act of Congress of March 3rd, 1879. CHICAGO, ILL., 13. DECEMBRA (December 13), 1933. 618 Published weekly at 3020 W. 26th St. LETO — VOL. XXVIII.

SOC.-DEL. INTERNACIONALA O POLOŽAJU

SVETOVNI MIR V ČEZDALJE VEČJI OPASNOSTI IN KRIZI

Proti japonskemu imperijalizmu. Zavlačevanje problema razorožitve. — Nemške provokacije

ČLOVEŠTVO je v veliki nevarnosti nove vojne katastrofe in ta opasnost se z vsakim dnem povečuje, pravi poročnik delavske socialistične internacionale. Nemčija se vidoma oborožuje. Dasi Hitlerjeva vlada zagotavlja svetu svoje mirne namene, se mrzlično pripravlja na oborožene konflikte ljudstvo pa navdaja z vojno psihologijo.

V Aziji rožlja Japonska, ki je kljub vsem pogodbam v vojnem razpoloženju in nasilno osvaja kitajsko ozemlja. Posebna komisija lige narodov je po preiskavi v Mandžuriji morala ugotoviti, da je bila vpadalka Japonska. S tem je kršila Kelloggov pakt in druge mirovne pogodbe. Liga narodov je to poročilo potrdila, Japonska pa je vsled tega demonstrativno odstopila od lige in nadaljevala z osvajanjem Kitajske. Njeni militaristi so povečali svoje provokacije proti Rusiji in nobena tajnost ni več, da je njihov namen osvojiti vso vzhodno Sibirijo. Delavska soc. internacionala znova naglašja, da bo v slučaju japonskega vpadla na sovjetsko ozemlje dolžnost vsega mednarodnega proletarijata pomagati sovjetski Uniji.

Italijanski diktator Mussolini ribari po svoje v kalnih svetovnih vodah z ambicijo, da postane nekak svetovni diktator s pomočjo veselil, ki bi se z njim sporazumele ter si razdelile plen in vpliv.

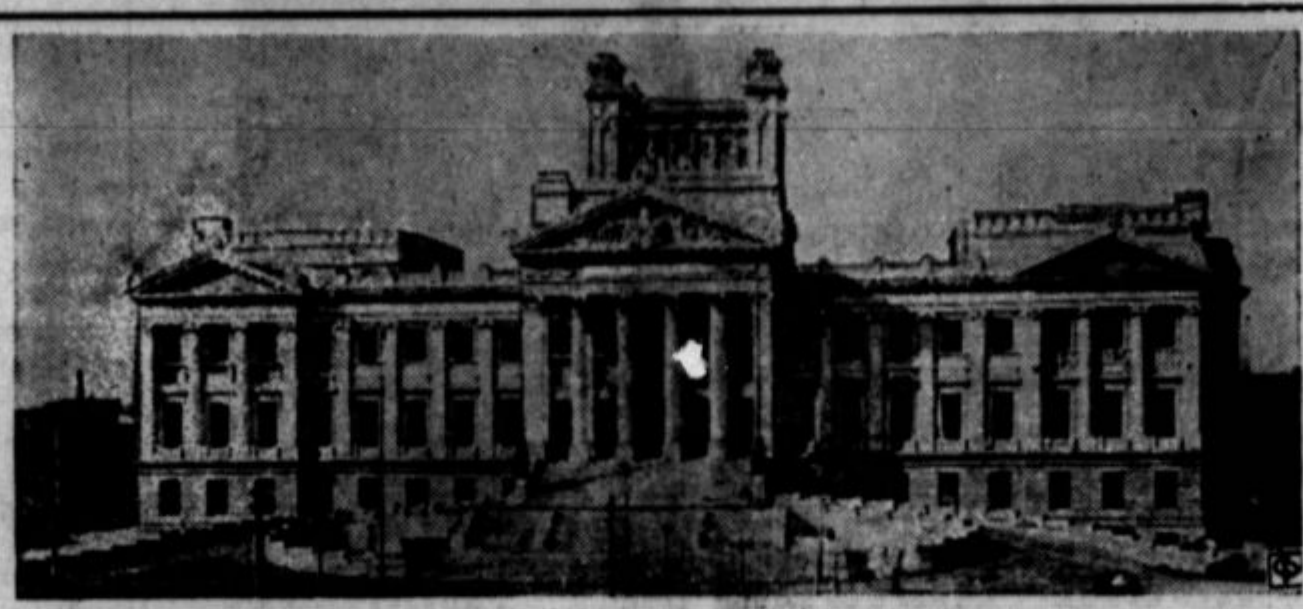
Hitlerjev teror v Nemčiji ni poleg kljub zatrdilom nemške vlade o amnestijah. Vsi, ki so osumljeni aktivnosti v opoziciji zoper režim, so kruto preganjani.

Vlada poroča, da je izpuščila iz koncentracijskih taborov pet tisoč jetnikov, ni pa povedala, da so to taki jetniki, ki jih je poslala v jetnišnice brez vsakega vzroka, samo zato, ker so bili osumljeni neojalnosti Hitlerju. Niti ni povedala, koliko novih jetnikov je pritirala v te svoje mučilnice.

V Avstriji tekmuje za oblast dva fašizma — eden s Hitlerjevo vsenemško znamko, drugi pod protežiranjem Italije in Vatikana. V tem mletju oba dušita avstrijski delavski razred in spuščata svojo pezo diktature, vladnega preganjanja in dekretov na socialistično gibanje, posebno še na socialistični Dunaj.

Vsled neiskrenosti vlad je bila konferenca za omejitve oboroževanja zavlačevana in ni dosegla ničesar. Delavska soc. internacionala urgira vse stranke, ki so za mir, da naj primorajo svoje vlade v sporazum za resnično razoroževanje — in če ne gre drugače — tudi brez Nemčije. Del. soc. internacionala je za

VSEAMERIŠKA KONFERENCA V MONTEVIDEU

Palača urugvayskega parlamenta v Montevideu, kjer se je prošli teden pričela panameriška konferenca. Udeležili so se je zastopniki vseh republik južne, centralne in severne Amerike. Panameriška konferenca, ki je stalna ustanova, je kreacija Zed. držav, in njihova moč predominira. To je šesta letna konferenca; vsako leto se vrši v drugem kraju. Delegaciji Zed. držav načeljuje

državni tajnik Cordell Hull. Glavni problem na tem zborovanju je medsebojna trgovina, ki je zelo padla radi krize in je vrhutega še ovirana z visokimi carinami. Konferenci je bilo letos tudi predlagano, da naj dopusti poslati ligi narodov, Španiji in Portugalski uradne opazovalce. Njihov statut bi bil sličen onemu bratskih delegatov na konvencijah raznih delavskih, podpornih in drugih organizacij v tej deželi.

TRAGIČNO NAZADOVANJE AMERIŠKEGA ŠOLSTVA

Skrahirani kapitalistični sistem v Zed. državah je v prvih par letih zagnal krik, da je treba ekonomizirati tudi šolski sistem. Propagirali so, da naj imajo dostop v visoke in boljše srednje šole in otroci tistih staršev, ki jih lahko vzdržujejo v šolah. "Vse preveč je danes dijakov in dijakinj, ki se pri šolanju vzdržujejo sami s svojim delom. To ne bi smelo biti," pravi v petičnih krogih.

S takimi predlogi, če bi se jih šolske oblasti res oprijele, bi bilo sinovom in hčeram delavskih staršev odrečena prihodnja višja izobrazba.

Rezultat kampanje za ekonomiziranje šolstva so: Velika brezposelnost med učiteljskim osebjem; znižanje plač; opustitev mnogih srednjih in ljudskih šol; znižanje učnega termina v osnovnih šolah; zmanjšanje učnih in drugih ugodnosti ter pripomočkov.

Nad dva tisoč osnovnih (ljudskih) šol je to jesen, po končanih počitnicah, v raznih krajih na deželi ostalo zaprtih.

Nad 2,280,000 šolo obveznih otrok v Zed. državah letos ni imelo prilike iti v šolo in so brez pouka.

Šestnajst visokih šol je prenehalo. Veliko drugih sprejme zdaj le gotovo število uencev — drugim odkloni vstop.

V interesu "ekonomiziranja" so znižali šolski termin v enem izmed vsakih štirih mest v tej deželi. V 715 šolah v farmarskih krajih so znižali šolobvezni termin na manj kot tri mesece v letu.

Ista statistika o nazadovanju ameriškega učnega sistema, ki je bila objavljena v raz-

nihih listih, toda v reakcionarnih poborvanja s hvalospevi ekonomiji, pravi, da je le malo lokateri sloj prizadet. vsled brezposelnosti in bankrotirane gospodarstva toliko kakor učiteljski. Za primero je navedena med drugimi država Michigan, kjer je zaposlenih 7,000 učiteljev in učiteljic, okrog 12,000 pa je brezposelnih.

V vseh Zedinjenih državah je nad 200,000 priznanih učiteljev in učiteljic brez zaslužka.

Ena tretjina učiteljev bodo letos vsled "ekonomiziranja" dobili le po \$750 plače, 40,000 podeželskih učiteljev in učiteljic pa so letos prejeli (oziroma jo bodo do konca leta) nekaj manj ko \$450 plače.

Kako naj človek v mestu izhaja s plačo \$750 na leto? Kako naj učitelj ali učiteljica živi primerno svojemu stanu s to malo vsoto? Ali pa 40,000 podeželskih učiteljev z vsoto \$450 na leto?

"Ekonomi", ki so napadli šolski sistem, se s tem ne ukvarjajo. V svojih velikih dnevnikih so udarjali na strune hranilne in uspehi. Šolstvu so zadali tolikšen udarec, da so postali celo mnogi konservativci v republikanski in demokratiški stranki alarmirani.

Bogata gospoda ni prav nič prizadeta raditiga, ker lahko pošljejo svoje otroke v katerokoli boljšo šolo, vrhutega pa jim lahko najamejo še privatne učitelje. Trpeli pa bodo na pomanjkljivi šolski vzgoji otroci delavcev in farmerjev.

Borba v Španiji in vzroki. — Volilni izid je neugoden

Španska revolucija proti monarhizmu in klerikalizmu ima svoje trde dneve. Pri volitvah v parlament 19. novembra in pri ožjih volitvah so zmagale konservativne stranke, največ s pomočjo žensk, katerim je dala republika volilno pravico. Pri zadnjih volitvah so prvič glasovale. Številno volilcev se je s tem povzelo za 6,500,000; večina teh žensk je nepismenih in zanje mislijo še vedno duhovniki kakor pred revolucijo. Le v mestih je velik odstotek žensk glasovalo za socialistične in

MAKSIM LITVINOV V IGRI KOMPROMISOV

KOMUNISTIČNA internacionala je smatrala kompromise z buržoazijo za največji greh. Nasprotovala je vsaki taktiki, ki bi mogla v čem koristiti kapitalizmu. Svoje delovanje je opirala na stališče, da je treba položaj v kapitalističnih deželah poslabševati. V ta namen je dobrodošlo kakršnokoli sredstvo, kajti čimbolj se bo večal nered, toliko prej se dogodi revolucija in preobrat. Moskva bi pridobila novo državo v sovjetsko Unijo.

Vsa taktika komunističnih strank je bila usmerjena s tega stališča, rezultat pa je fašizem, skrahiranje komunističnih strank v vseh deželah izven Rusije, in temeljito oslabljenje mednarodnega delavskega gibanja.

Kapitalistične dežele so bile sovjetski Rusiji neprikrito sovražne. In Moskva jim je vračala s svojimi zdražbarskimi komunističnimi strankami. Ko pa se je USSR poglabila v gospodarsko rekonstrukcijo svoje države, je začela spreminjati tudi stališče v odnosih z drugimi deželami. Njeni zastopniki so na raznih konferencah od početka odkrito in nediplomatično predlagali spremembe v svetovni ekonomski strukturi, prav tako na konferenci za omejitve oboroževanja in na drugih. Sovjetski poslaniki pa so tedaj že začeli uvajati taktiko sprave, kateri je končno stopil odprto na čelo — seveda s privoljenjem ruske komunistične stranke, sovjetski komisar za zunanje zadeve, Maksim Litvinov. In tako komunistična Rusija ni več bavav za kapitalistične dežele.

Odsev te spremembe je bil posebno viden na banketu v newyorškem hotelu Waldorf Astoria 24. oktobra v počast Litvinovu. 2,500 ljudi se ga je udeležilo, sama izbrana družba iz višjih krogov, in pa člani ruske trgovske komisije. Rdeča sovjetska zastava je visela poleg ameriške spredaj banketne dvorane, kjer so sedeli največji predstavniki ameriškega kapitalizma skupno z zastopniki sovjetske Rusije. Zaradi rdeče zastave je bil v tej deželi pretepen, aretiran in tudi obsojen že marsikdo. Na omenjenem banketu pa so sedeli pod njo med drugimi general Atterbury, poglavar močnega družbe, ki kontrolira Pennsylvanijo železnico, Gerard Swope in Owen D. Young, velebankirji, lastniki nekaterih bogatih kapitalističnih dnevnikov itd. Nihče izmed njih v delavskih vrstah, ki so se vsa ta leta borili za priznanje sovjetske Unije, ni bil v ospredju med odličnjaki, in sploh povabljeni niso bili.

V Washingtonu je Litvinov konferiral ne kot propagandist, nego kot državnik — kakor vsak drug spreten državnik, in se pogajal ne samo s stališča koristi svoje države, pač pa s stališča obojestranskih koristi, kajti brez tega sporazumi niso mogoči.

V Rimu, kjer se je Litvinov ustavil na svojem potu iz Amerike v Rusijo, je konferiral z Mussolinijem. Časnikarjem je dejal, da ga zelo veseli, ker nima sov. Rusija z Italijo nikakih nesporazumov, pač pa sta obe deželi v prijateljskih odnosih že 13 let in zdaj je to prijateljstvo še bolj utrjeno. Z Mussolinijem je Litvinov konferiral ob priliki tega obiska več ur in precej časa z drugimi italijanskimi državniki. V Parizu je konferiral z zunanjim ministrom Paul Buncornjem, na poti v Ameriko pa je imel sestanke v Berlinu s Hitlerjevim ministrom za zunanje zadeve. Tudi nazaj grede iz Rima se je ustavil v Berlinu, odšel pa je ne da bi se posvetoval s člani nemške vlade; ugrabijo, da zato ne, ker so ga nemški fašistični listi preprijazno pozdravljali in objavljali uredniške članke z apelom, da naj se na napetost, ki je nastala nekaj časa med Rusijo in Nemčijo vsled fašistične revolucije pozabi in se spet obnovi prijateljske odnose. Če bi Litvinov to storil in se gibal v Berlinu kakor se je v Rimu, bi razočaral vse tiste delavce in intelektualce v Nemčiji, ki so bili aktivni komunisti in trpeli preganjanje za svoje prepričanje.

Mi ne grajamo sovjetske vlade za njeno kompromisno početje v svetovni diplomaciji. Vse, kar počne danes, dela z vidika interesov sovjetske Unije. In to je glavno. Toda vsled tega je komunistična internacionala izgubila svoj prejšnji pomen. Komunistična stranka Rusije ne bo mogla na eni strani odobravati kompromise z buržoazijo in kapitalizmom, na drugi pa pripravljati svetovno revolucijo z metodami, kakršne je rabila do nedavna. Kolo okoliščin in razvoja pač narekuje svoje pogoje, katere je nemogoče odbiti. V borbi za samoohrano je že marsikdo popustil v svojih načelih. Zaradi nevarnosti, ki preti sovjetski Uniji v Aziji, je prisiljena iskati zaslombo kjerkoli jo more dobiti v svojo korist. Dobila jo je mnogo, največ vsled Litvinove spretnosti v mednarodni diplomaciji.

Cerkve in davki v Ameriki

Cerkve v Zed. državah imajo mnogo milijard premoženja, ki je davka prosto. Samo v mestu New York na pr. znaša blizu pet milijard, od katerega jim ni treba plačevati nikakega davka. Celotno vodo imajo zastoj.

Ne samo cerkve, nego tudi razna cerkvena trgovska podjetja in posestva, ki donajajo visoke dohodke, so prosta davkov.

Ta krivični privilegij so izrabljale v toliki meri, da so zdaj cerkve v New Yorku same — pod vodstvom duhovnikov kakor sta rabi Stephen S. Wise in škof Francis J. McConnell, apelirala na zakonodajo države New York, da naj zakon o neobdavčenju cerkvenih imovine reformirajo, da ne o'davči tista cerkvena pose-

Posestva U. of C.

Posestva čikaške univerze cenijo na \$29,000,000. Zdjaj so v teku pogajanja, da se združi z North Western univerzo v bližnjem Evanstonu.

NA 4. STRANI
CENIK KNJIG

Naročite knjige
Cankarjeve družbe

Glejte 3. stran.

P. ZOLA:

RIM

Poslovenil ETBIN KRISTAN

(Nadaljevanje)

"Njega eminenca je zaposlen — konferenca z misijonarji, ki morajo odpotovati. Ali kmalu do dovršena. Ukazal mi je, da Vas odve'em v njegov kabinet; kjer počakate nanj."

Ko je bil Pierre sam v kabinetu, je radovedno ogledaval opravilo. Soba je bila precej prostorna, brez razkošja, imela je zeleno papirnatu tapeto in je bila opremljena z zelenim damastovim pohištvo s črnim lesenim ogrodjem. Dvoje oken na ozko stranjsko ulico je slabo razsvetljevalo potemne stene in obledelo preprogo; razum dveh stebrih miz ni bilo v sobi nič drugega kakor pisalna miza pri oknu, enostavna, črna lesena miza z obrabljeno moleskinovo prevlako. Bila je tako napolnjena, da je kar izginila pod spisi in papirji. Pristopil je bliže in ogledaval od dolge rabe udrti naslanjač, zaslon, ki ga je varoval, in stari, s črnim pobrizgani črnili. Potem pa je postal nepotrpežljiv v težkem, mrtvem zraku, ki ga je tlačil, v veliki, vzemirajoči tišini, katero je motil le pridušen šum z ulice.

Ko pa je Pierre začel potihem hoditi semtertja, je njegov pogled zadel ob zemljevid na steni, ki ga je privabil in tako napolnil z neizmernimi mislimi, da je pozabil na vse. To je bil pisan zemljevid katoliškega sveta, vsa zemlja, razvit svetozor, na katerem so različne barve označevale posamezne kraje, kjer je katoličanstvo zmagovalo, kjer neomejeno vlada, ali pa kjer se mora še bojevati z neverniki. Zadnje dežele so bile razdeljene v razdele, kakor je bila organizacija po vikariatih ali prefekturah. Ni li to vse v sliki izraženo starodavno stremenje katoličanstva po svetovni vladni, po kateri je koprnelo prvo uro, in za katero se ni v vseh dobah nikdar nehalo pehati? Bog je dal svoji cerkvi svet; ali ona ga mora osvojiti, ker še vedno vlada zmota. Odtod prihaja večni boj, zato se še v naših dneh iztežajo roke po narodih, da bi se iztrgali tujim veram kakor tisti čas, ko so apostolani zapustili Judejo, da bi razširili evangelij. V srednjem veku je imela cerkev veliko nalogo, da organizira osvojenjo Evrope; niti poizkušati se ni mogla sprava z vzhodnimi razkolniškimi cerkvami. Potem je izbruhnila reformacija, odpad je sledil odpadu — vsi protestantski polovici Evrope in ves pravoslavni vzhod je bilo treba zopet osvojiti. Ali z odkritjem novega sveta se je zopet zdramila bojovita strast; Rim je zakoprnel po tej drugi polovici sveta. Ustanavljale so se misije in so odhajale, da bi Bogu podložile te še večerjane neznane narode; kajti kakor vse druge jih je bil Bog daroval Rimu. Tako je nastala velika sedanja ločitev krščanstva sama po sebi; na eni strani so katoliški narodi, med katerimi je bilo treba le ohraniti vero, in ki jih državno tajništvo v Vatikanu neomejeno vodi; na drugi strani so razkolniški ali pa enostavno poganski narodi, ki jih je treba odvzeti nazaj do zibelke ali pa izpreobrniti, in s katerimi se trudi kongregacija propagande, da bi jih obvladala. Po tem se je morala tudi ta kongregacija zaradi olajšanja dela razdeliti na dva dela: V iztočnega, ki so mu bile izročene baš vzhodne razkolniške sekte, pa v latinskega, čigar oblast je obsegala vse ostale misijske dežele. Vse skupaj je neizmerna enota osvojevalnih organizacij, velika mreža z močnimi in gostimi zankami, ki je vržena preko vsega sveta in ne sme ne eni duši dovoliti, da bi se izmuznila.

Šele zdaj, pred tem zemljevidom, je dobil Pierre jasno sliko tega stoletja in stoletja delujočega, za vsesanje vsega človeštva napravljene stroja. Propaganda, ki so jo

papeži bogato oskrbeli in ki ima znatne dohodke, se mu je zazdelo kakor samostojna sila, kakor papeštvo v papeštvu; razumel je zdaj, zakaj so dajali prefektom kongregacije priimek "rdeči papež". S kakšno neomejeno močjo lahko razpolaga osvojevalec in vladar, čigar roke segajo od konca do kraja sveta? Kardinal tajnik je imel srednjo Evropo, tak majhen košček zemlje; toda niso li njegovi vsi ostali neskončni prostori zemlje, oddaljene, še neznane dežele? Saj pravi številke: Neoporečno vlada Rim nad dvesto milijoni rimskoapostolskih katoličanov, v tem ko so razkolniki, vzhodni in reformacijski, če se seštejejo, že prekoračili to število. In kakšen skok, če se doda še milijarda nevernikov, ki še niso izpreobrnjeni! Te številke so ga nenadoma tako osupnile, da ga je groza pretresla. Kaj, torej je res? Okrog pet milijonov je Židov, okrog dvesto milijonov mohamedancev, več kakor sedemsto milijonov brahmanov in budistov, ne glede na stotine milijonov drugih poganov vsakovrstnih ver, skupaj torej milijarda, napram kateri ne štejejo kristjani več kakor štiristo milijonov! In tudi ti so razcepljeni, v večnem vzajemnem boju — polovica z Rimom, druga polovica proti Rimu! Ali je mogoče, da ni Kristus v zadnjih osemnajstih stoletjih osvojil niti tretjine človeštva, in da je Rimu, večnemu, vsegaomogočnemu Rimu komaj šestina narodov podložna? Izmed šestih duš je komaj ena rešena — kakšno strašno razmerje! Ali zemljevid pripoveduje nepopolno resnico: Rdeče označene kraljestvo Rima je le izgubljena točka, če se primerja z rumeno označenim kraljestvom drugih bogov, z neskončnimi kraji, ki jih mora propaganda šele osvojiti. In zdaj je vprašanje: Koliko stoletij je še treba, da se izpolni Kristova obljuba, da se ves svet pokori njegovemu zakonu, da doseže verska družba zopet meščansko in osnuje eno samo vero in eno samo kraljestvo? In kakšno strmenje pograbi človeka vpricho tega vprašanja, vpricho te čudovite naloge, če pomisli na dobrovoljni pokoj Rima, na njegovo potrpežljivo trmo, ki ni nikoli dvomila in ki danes še prav posebno ne dvomi! S svojimi škofji in misijonarji je vedno na delu, ne more se utruditi in dela z brezpozojnim prepričanjem, da bo le Rim danes ali jutri gospodar sveta, da si ustvari gospodstvo, kakor so nekdanj neskončno majhni deli sestavili svet.

Oj ta vojska, ki je neprenehoma na pohodu! Pierre je videl in slišal, kako pripravljali in si zagotavljali to uro onkraj morja po vseh delih sveta politično osvojitve v imenu vere. Narcisse mu je pripovedoval, kako skrbno morajo poslanstva nadzorovati delovanje propagande v Rimu; zakaj misijoni so večni narodno orodje, ki odločuje s svojo silo. Cerkevno gospodstvo zagotavlja posvetno, osvojene duše dajejo telesa. Zato se vodi neprekinitven boj, v katerem pospešuje kongregacija misijonarje Italije ali pa one zavezniških držav, katerim želi zmagovalo okupacijo. Vedno je ljubosumna na svojo francosko tekmovalko, La Propagation de la Foi, ki ima sedež v Lyonu in je enako močna, enako bogata kakor ona, pa ima več energičnih in pogumnih mož. Ni ji bilo dovolj, da ji je nalagala znaten davek, temveč povsod jo je izkušala prekositi in jo je žrtvovala, kjer se je bala njene zmage. Večkrat so pregnali francoske menihe, francoske redove, da so napravili prostora italijanskim ali nemškim. To tajno politično ognjišče spletkarjev izza civilizatorne verske vneime je zdaj zasutlil Pierre v tej mračni, zaprašeni, nikdar ne od solncea obsijani sobi. Prejšnja groza se ga je zopet lotila, groza pred reči, ki jih človek ne pozna, ki se mu naenkrat, nenadoma prikažejo velikanske in strašne. Ne mora li to po vsem svetu organizirano, z večno trmo v času in prostoru delujoče orodje osvajanja in sile zmesti namodrejšje, oplašiti najhlabrejšje? Ni mu dovolj, da terja duše, temveč deluje za svojo bodočo oblast nad vsemi ljudmi, razpolaga z njimi, še preden jih more dobiti, pa jih odstopa posvetnemu gospodarju, ki jih ima hraniti zanj.

(Dalje prihodnjic.)

PROHIBICIJE NI VEČ

Dne 5. decembra 1933 je bilo konec prohibicije v Zd. državah, ki je trajala 15 let. V svojem namenu je bila popoln polom in vrhu tega ogromna reka podkupnin za grahtarje v vsakovrstnih "političnih" uradih. Tudi razni sedanji "kontrolni" zakoni imajo v glavnem namen izsiljevanja podkupnin v

žepe onih, ki so jih navajeni. — Gori je slika iz neke boljše pivnice v N. Yorku, vzeta 5. dec. Stari natakari, ki je služil "pri baru" pred prohibicijo, pravi, da je edina razlika zdaj ta, da "tudi ženske pijejo pri baru, prej pa so 'krokali' samo moški, Salu-

Izrabljanje rojakov pod firmo "edinstva"

Chicago, Ill. — Konzul Jugoslavije Gjuro Kolombatović je pred nekaj leti pod raznimi pretekami in s pomočjo čikaških Daily News prišel s prirejanjem dneva "jugoslovanskega edinstva".

Novembra vsako leto so priredili slavnost pod to firmo. S prvega v Ashland auditoriju, kjer je prostora največ za 5.000 ljudi. Napolnili so ga in pomnožili število udeležencev na 10.000, kar pomeni, da jih je morala polovica stati na glavah tistih 5.000, ki so bili toliko srečni, da so si dobili sedeže. Z dveh takih slavnosti je konzul poslal v imenu vseh Jugoslovancev v svojem delokrogu, s podpisami odborikov shoda, udanostno brzokavko njegovemu veličanstvu kralju Aleksandru. V Beogradu so se čudili tolikšni lojalnosti, ki so jo izkazovali kralju Aleksandru čikaški Slovenci, Hrvati in Srbi, toda nekateri Srbi so začeli iz Chicaga pošiljati tja pisma o sužljanju, da se te slavnosti prireja le zato, da bi Beograd nekemu odličnemu ameriške-mu Slovincu naklonil službo, konzul pa bi bil vsled svojih zaslug povišan na poslaniško mesto v kako veliko državo. Pa so se med seboj skregali in lani je moral ravno v času, ko je njegova centralna organizacija obhajala svoj dan jugoslovanskega "edinstva", na zagovor v Beograd, da pojasni, čemu je čezdalje več ameriških Jugoslovancev domovini. Slavnost se je vršila v dvorani Sokola Havliček na Lawndale Ave., blizu 26. ceste in njegov govor je prečital nekdo drugi.

Letos so spet praznovali dan "jugoslovanskega edinstva". Slavnost se je vršila 3. dec. v prej omenjeni dvorani (v isti kani). Dvorano, ki ima prostora za nad tisoč ljudi, so napolnili Dalmatinci, ki so ožji rojaki konzula Kolombatovića, precej Hrvatov, ki ga imajo radi, in pa približno od 40 do 50 Slovincov, ki se zbirajo v "jugoslovanskem demokratičnem klubu na zapadni strani". Ta mala skupina Slovincov je bila takorekoč v ospredju vse te monarhistične-kraljevaške slavnosti, ker so nekateri njeni člani v vodstvu "centralne" organizacije.

Slavnost je otvoril slovenski rojak Frank Paulich, zobozdravnik po poklicu, ki je predsednik omenjene papirnat "centralne" organizacije. Po svojem nagovoru je predstavil Antona Grdina (bogopmagaj) iz Clevelanda. V sporedih, ki so jih oglašali v časopisih, so Grdino poveljevali za "past" predsednika KSKJ, za enega najodličnejših Jugoslovancev, velikega patriota, itd., itd. Grdina je nato povedal o svoji veliki nesreči, kako se je zvrnil avto, ki je potem zgorel in vsi filmi, — najboljši filmi — ki jih je imel s seboj o Jugoslaviji. Ali na srečo je snel o naših krasnih jugo-

slovanskih krajih toliko filmov, da je imel doma še celo zalogo. In tako, eto, bomo še videli naše krasne kraje vključ tisti nesreči.

In nato filmi. V programu so rekli, da jih bo kazal dve uri. V resnici so se vrstile motne, amaterne slike — spakendranost skoz in skoz — več ko dve uri. "Zašto mu nije zgorelo i ovo!", je zaklel neki Hrvat poleg mene.

Bile so cerkvice, pokopališča, kapelice, rojaki in rojakinje v domovini, in slične reči. Če bi bili ti filmi umetniško delo, bi človek še nekam gledal magari dve celi uri. Tako pa — bila je splošna nezadovoljnost, torej silno needinstvo na edinstveni slavnosti! Ko je postala avdiencia skrajno nestrpna, so kolovodje slavnosti dali Grdino izza kulis vlijuden ultimatum, naj neha.

In tako se je tudi zgodilo. Naj še tole omenim: Ko je Grdina med drugim pokazal sliko, na kateri je znani čikaški Srb John Palandech, so Kolombatovići Hrvati in Slovenci priredili demonstracijo z "buuu", in edinstvo Srbov, Hrvatov in Slovincov je bilo s tem za enkrat rešeno. Palandech in Kolombatovići si namreč nista osebnost prijatelja, pač pa tekmeča, posebnost ko sta Gjuro in Pavlič skušala Palandechu odvzeti demokratske in republikanske politične oglase.

Po Grdinovih filmih so si ljudje odpohali z odmorom.

Zatem je Pavlič predstavil Ed. Skubica, ki je bil "master of ceremonies". On je v Chicagu rojen Slovenec, bil je med vojni v armadi, nekaj časa po vojni je bil komandant postojanke Ameriške legije v svoji poseščini, zdaj pa je odlična osebnost tudi v Jugoslovanski Ameriški legiji. Nekdo mu je napisal nekaj statistike o Jugoslaviji, ki jo je bral in pravil, da moramo ohraniti tradicije naših dedov v Jugoslaviji, tukaj pa moramo kot ameriški državljani biti v vseh ozirih zvesti slavni, gloriozni ameriški zvezdnati zastavi.

Potem je bral svoj govor Richard J. Zavertnik. Kako čudno se krečejo ljudje, sem si mislil. Tak Amerikanec, ki je zahteval, da si SNP preuredi svoje poslovanje popolnoma v "ameriškem" jeziku, pa ti ga lomi tu-le na kraljevaški demokratsko politični slavnosti! Dejal je, da je naš glavni namen edinstvo Hrvatov, Srbov in Slovincov. Bral je načelno izjavo Ameriške legije, ki je močna deklaracija za fašisti-

čni tip amerikanizma, in to je, kar mora veljati tudi med nami.

Anton Grdina je v drugem delu govoril slovensko in angleško. Pravil je, kako je za edinstven jugoslovanski rod — toda če pa se zgodi, da bi vlada začela zatirati vero — holt, Tone Grdina se bo zagnal v borbo za sveto vero, da bo jo, pa magari s puško! Bil je največji komedijont vsega večera. Pojasnjeval je, da prihaja iz "metropole", kjer je 60.000 Jugoslovancev, med temi kar 40.000 Slovincov. Naštevaj, da imajo toliko in toliko pevskih društev, navedel število podpornih društev, namreč pomislite — 150 jih je — imajo dvorane itd., itd., itd.

Bil je v Jugoslaviji, je pravil, fina dežela, lepa dežela, krasna dežela! Je pa nekaj urednikov jugoslovanskih časopisov, ki tega ne razumejo, pa so zoper Jugoslavijo in hujskajo brata zoper brata. Tem urednikom hlače dol — je rekel Tone Grdina — pa s palico po —

Nekateri so se smejali, drugi so strmeli, ker so brali, da je to najodličnejši ameriški Slovinc. "He's a nut", je zelo na glas rekla neka v Chicagu rojena Hrvatica — še mlado dekle, ker se ji ni dopadlo tisto o hlačah.

Kaj neki bosta rekla o tem Mr. Jerić in Father Aleksander?

Grdina je govoril in govoril v obeh jezikih. Ljudje so se začeli pomenkovati na glas, kašljati, cepetati — in tako so bili "mojstri ceremoniji" prisiljeni opozoriti pogrebnička Tona da je čas nehati.

Ker je Grdina porabil toliko časa, je konzul Kolombatović, ki je nastopil za njim, govoril le nekaj minut. Med drugim je dejal, da naj se združijo v edinstveno fronto idejno najprvo ameriški Hrvati, Srbi in Slovenci, in s tem svojim dobrim vzgledom bodo pripomogli do idejnega združenja troimenega naroda tudi v svobodni kraljevini Jugoslaviji.

Veliko ploskanje. Govoril je tudi o parlamentarizmu — dobra, potrebna ustanova, toda v Jugoslaviji jo je moral kralj v dobro narodu začasno odstraniti.

Nato je poljski konzul rekel nekaj pozdravnih besed. Tudi zastopniki francoskega in češko-lovaškega konzulata so pozdravili ujedinjeni jugoslovanski narod.

Edwin Skubic je potem predstavil aldermana J. Tomana iz te warda. Tomana kandidirajo njegovi prijatelji za bodočega šerifa. Mož je alderman že leta in leta, jako vpliven čikaški politik demokratske stranke in bi bil rad prišel že za župana na mesto pokojnega Čermaka. Toda irski politikanti so si izbrali drugega, njega pa potolažili, da bo lahko za šerifa, če bo izvoljen. In omenjeni E. Skubic ga je predstavil "za našega bodočega šerifa". Toman je govoril o Jugoslaviji in navajal statistične podatke o Jugoslovanih v Chicagu. "36.000 vas je v tem mestu", je nam pojasnil. Govoril je o nas s takim poznanjem, kakor da je z Ljubljane doma, toda mnogi podatki so bili šepavi. Vpraševal sem, kdo mu jih je dal. Nekdo mi je rekel, da bržkone Richard Zavertnik, toda gotov ni.

V reklamah za shod v časopisu so oznanjevali, da bo govoril na tej slavnosti senator Hamilton Lewis, župan Kelly itd. Teh dveh niso niti vprašali, ampak če hočeš ljudi na shod, je treba vabe. Napisali so si telegrame, v katerih je bilo rečeno, da je senator Lewis odsoten zaradi nujnih poslov (bil je v Texasu), županu Kellyju pa so zdravniški prepovedali priti radi zdravja. (Mož je zdrav ko riba.) Prišel pa je kongresman Sabbath, izvoljen v tem distriktu, ki je rekel, da prinaša pozdrave od governorja Hornerja ter predsednika Roosevelta (to je "politični jezik", s katerim love naivne backe.) Dejal je, da se Roosevelt zelo interesira za Jugoslavijo in za Jugoslovane v tej deželi.

Sabbath se je hvalil, koliko dobrega je že storil, rekel je, da je v kongresu glasoval za vojno napoved Avstriji in Nemčiji in s tem pripomogel k osvoboditvi Jugoslovancev, in zaključil, "stojte ob strani predsednika Roosevelta!"

(Nadaljevanje na 4. strani.)

Dr. John J. Zavertnik

PHYSICIAN AND SURGEON

OFFICE HOURS:

At 3724 W. 26th Street

1:30—3:30; 6:30—8:30 Daily

Tel. Crawford 2212

At 1855 W. Cermak Rd.

4:30—6:00 p. m. Daily

Tel. Canal 9695

Wednesday and Sunday by appointments only

Residence Tel.: Crawford 8440

If no answer — Call

Austin 5700

SODRUGOM IN SIMPATICARJEM V CLEVELANDU.

Seje kluba št. 27 JSZ se vršijo vsak prvi petek v mesecu ob 7:30 zvečer. Ženskega odsoka prvi torek ob 8. zvečer. Mladinski angleški odsek vsak petek izven prvega ob 8. zvečer, vse v klubovnih prostorih v S. N. D. Sodrugi in sodružice, agitirajte in pridobivajte novih članov in članice kluba ter novih naročnikov Proletarca. V organizaciji in izobrazbi je naša moč.

PRISTOPAJTE K

SLOVENSKI NARODNI

PODPORNI JEDNOTI

NAROCITE SI DNEVNIK

"PROSVETA"

Stane za celo leto \$6.00,

pol leta \$3.00

Ustanavljajte nova društva. Deset članov(ice) je treba za novo društvo. Naslov za list in za tajništvo je:

2657 S. Lawndale Ave.

CHICAGO, ILL.

KNJIGE CANKARJEVE

DRUŽBE

ŠTIRI KNJIGE ZA \$1.12 PO POSTI;

\$1, ako jih kupite v uradu

1. VELIKO MRAVLJIŠČE. Spisal Ivan Molek

2. Zlato tele in druge zgodbe. Spisal Janez Samojov

3. NAŠ SVETOVNI NAZOR. Priredil Sigma

4. KOLEDAR CANKARJEVE DRUŽBE za l. 1934

Naročila naslovite Proletarcu, 3639 W. 26th St., Chicago, Ill

KLUBOM IN DRUŠTVOM

KER želite svojim priredbam čimveč moralnega in gmotnega uspeha

OGLAŠAJTE JIH V PROLETARCU!

Nestrpnost komunistov

Milwaukee, Wis. — Dne 1. dec. se je vrnil v Jefferson Hall pod pokroviteljstvom strokovne organizacije delavcev krojaške industrije, socialistične stranke in združenega vodstva strokovnih organizacij (F. T. C.) javni shod proti nemškemu fašizmu. Glavni govornik je bil s. M. Plettl, bivši predsednik močnejše strokovne organizacije delavcev oblačilne industrije v Nemčiji, sedaj begunec.

Shoda se je udeležilo okrog 1200 oseb, med temi par tucatov komunistov, poleg dveh ali treh tukajšnjih fašistov.

Sodrug Plettl je v svojem dvurnem govoru orisal sedanji položaj v Nemčiji in okoliščine, ki so omogočile fašistični naval v Nemčiji in uničenje delavskega gibanja.

V svojem mojsterskem govoru je ta nemški sodrug navedel nepobitne dokaze, da so te strašne dogodke v Nemčiji povzročile edino le neobčajne razmere, nevzdržljiv, kaotičen položaj, torej vse to, kar moramo pripisovati na rovaš one nesmiselne, temeljno popolnoma napačne versaillske pogodbe.

Sodrug Plettl ni skušal tajiti dejstva, da je vodstvo socialdemokratske stranke grešilo, ker je bilo premehko in preveč popustljivo v odločilnih dneh; toda obenem je dokazal tudi nepremagljive ovire, ki so se vodilnim sodrugom stavljale na pot.

Vodstvo stranke je bilo prepričano, da so razmere nevzdržljive, da zmeda narašča in da postaja ljudstvo skrajno nestrpno. Toda obenem se je tudi zavedalo, da je neobhodno potrebno čakati na neizogibne politične in še bolj gospodarske spremembe v deželah prejšnjih zaveznikov in tedanjih resničnih gospodarjev zatirane Nemčije. Od preobrata v Nemčiji so se te spremembe po vseh teh deželah tudi uresničile, toda za nemško ljudstvo že prepozno.

Dalje je s. Plettl orisal uničujoče delovanje nemških komunistov, ki so sicer kričali o enotni fronti, toda v resnici ravnali baš narobe. Omenil je dejstvo, da je vodstvo komunistične stranke zadnji dan, predno je von Papen storil tisti odločilni korak in pozval Hitlerja na krmilo vlade, izdalo svoje glavno glasilo z velikim napisom na prvi strani, ki se je glasil: "Socialdemokracija je največja sovražnica nemškega delavstva." Komunisti so pozivali tisti dan, ko je bilo že vse izgubljeno, na generalni štrajk, kateri bi pomenil pri petih milijonih brezposelnih samo udarec v prazno in blamažo za organizirani proletarijat.

Sodrug je v živih barvah orisal sedanji strašni položaj nemškega delavstva, nemških kmetov in srednjega stanu, toda obenem omenil, da bo ta britka šola služila v dobrobit ne samo v bodočih bojih nemškega proletarijata, temveč tudi v razrednem boju delavstva v vseh drugih deželah. Opisal je nadalje orjaški boj, ki ga vodi s podzemsko propagando zavedno nemško delovno ljudstvo. Nadalje je opisal v živih barvah brezmejno okrutnost in skrajno nesmiselnost Hitlerjevega režima, kakor tudi neugoden ekonomski položaj Nemčije, katere gospodarstvo je v stanju propadanja.

Predložil je pol tucata malih dnevnikov, katere se tajno pošilja dan za dnem v stotine izvodih iz skoro vseh obmejnih dežel v Nemčijo. Ob enem je orisal notranji razdor, ki razjeda s čezdalje večjo silo ustroj fašistične vlade. V primeru, kako "skrbi" Hitlerjeva vlada za delavce, je navedel slučaj delavcev krznarske industrije. Njihova prejšnja organizacija je tvorila del močnejše armade organiziranih delavcev oblačilne industrije. Ta slučaj, je izjavil s. Plettl, je merodajen za vse druge industrije.

Pred fašistično revolucijo je bila med delodajalci in delav-

ci imenovane industrije že več let v veljavi pogodba, ki je določala 1 marko in 20 pfenigov plače na uro — to je minimalne. Vodstvo fašistične strokovne organizacije pa je nekaj tednov po nastopu nazijev v vladi na zahtevo kapitalistov ovrglo dotično pogodbo in podpisalo brez vednosti delavcev novo pogodbo, ki določa 30 do 70 pfenigov minimalne plače. Delodajalcem je prosto dano, da določajo, kdo naj bo deležen višje plače ko 30 pf. na uro. Razume se, da dobijo več ko najnižjo minimalno plačo samo tisti delavci ali delavke, kateri so znani kot dobri naziji.

V teku njegovega govora so navzoči spet imeli priliko spoznati običajno otroško nestrpnost in skrajno neumnost tukajšnjih komunistov. Ta "izbrana" družba, kakih par tucatov običajnih fanatikov, se je vgnezdila, kot ponavadi pri takih prilikah, na galeriji dvorane. Od začetka so bili mirni, toda ko je začel neki fašist z medklaci, s katerimi se je seveda pošteno blamiral, so naši prijatelji dobili pogum. Čutili so sveto dolžnost, da pomagajo fašističnemu nevednežu in so vpriporili kratko, komaj par sekund trajajočo zmedo v dvorani. Vsekar jim je kmalu zmanjkalo poguma, ko so videli silno ogorčenje med poslušalci, katero bi postalo zanje nevarno, če bi govornik s smehom ne omaloževal kričavec in izjavil, da ga bo veselilo, če mu bodo "sodruzi" stavili kaka vprašanja, ker to bi le pripomoglo k razumevanju resnične vloge, katero so komunisti igrali v Nemčiji in jo igrajo v vseh drugih deželah.

Krono vseh komunističkih budalosti je predstavljalo usiljevanje letakov pred dvorano, v katerih so kvasili o delavski solidarnosti in to "solidarnost" izkazovali z napadi na socialistično stranko, na sodruga Hoana in — seveda — na "Hoanovo" policijo. — In s tem so vabili na svoj protifašistični shod, končavši svoje litanje z običajnim tucatom "down with" — seveda tudi s socialisti.

Shod je bil v vseh ozirih zelo uspešen in udeležba velika. Govor sodruga Plettla nam je dal novih moči za ta veliki boj in obenem navzoče utrdil v prepričanju, da bo nemški proletarijat spet triumfirал in nadaljeval svoj pohod proti boljši bodočnosti.

Govornik je rekel, da bo bodoča zmaga nemškega proletarijata pomenila zmago socializma za ves civilizirani svet, kakor je sedaj fašizem v Nemčiji svetovnega pomena. — Fr. Novak.

Izjava kluba št. 49

Cleveland, O. — V 1365. številki Proletarca je bil objavljen dopis s. Česna iz Detroita, tikajoč se resolucije detroitskih klubov št. 114 in 115, v katerem je rečeno med drugim tudi sledeče: "Resolucija detroitskih klubov št. 114 in 115 JSZ je dvignila precej umetno napravljenega prahu po raznih naselbinah." Ker se dopis tiče tudi resolucije kluba št. 49, objavljene v 1361. št. Proletarca, in ker zgoraj navedeni stavek v dopisu s. Česna napravlja vtis, kakor da je bila naša resolucija sprejeta po naročilu in pod pritiskom eksekutive JSZ ("umetno napravljen prah"), je klub št. 49 na svoji redni mesečni seji dne 3. dec. sklenil, da objavi v Proletarcu sledečo izjavo:

Klub št. 49 JSZ ni bilo naročeno od nobene strani, najpoda kakšno izjavo v zadevi resolucije detroitskih klubov št. 114 in 115, tikajoč se JSZ in Proletarca, najmanj pa od strani eksekutive JSZ, ki kluba kot takega niti katerega izmed njegovih članov nikdar niti vprašala ni, ali se strinja s stališčem eksekutive JSZ ali ne. Zadevna resolucija kluba št. 49, ki je bila objavljena v 1361. št. Proletarca, je delo kluba št. 49 in ni imel nihče drugi svojih prstov poleg. Avtor resolucije, s. Ivan Jontez, jo je predložil članstvu kluba

št. 49 na njegovi redni seji dne 1. oktobra t. l. in navzoče članstvo jo je po kratki razpravi soglasno sprejelo in odobrilo. Eksekutiva JSZ o tej stvari ni vedela nič, dokler ni uredništvo Proletarca prejelo v objavo omenjeno našo resolucijo. To izjavo podajemo zato, da se ne bi po krivici dolžilo eksekutive JSZ, da je našo resolucijo naročila.

Po naročilu in za klub št. 49:

Ivan Jontez, zapisnikar.

Ugovori socializmu

Duluth, Minn. — Srečavaš ljudi, ki pravijo, da niso nasprotni socializmu, ampak takim socialistom, kot so na pr. v Chicagu ali New Yorku. Smatrajo se za "najboljše" socialiste.

Drugi mu ugovarjajo, češ, socializem je proti veri, ali da hoče vse enako in enolično.

Marsikdo je bil že iskreno na strani socialističnega gibanja, ni pa se utrdil v socialističnem prepričanju. Pa je prišel kak "radikalec" ali kdor že, in pred njimi osmešil socializem in napadal socialiste (katerih seveda ni bilo zraven, da se bi branili). Poslušalec ali čitatelj, ki je te napade poslušal ali bral, ni znal braniti svoje stranke, pač pa se je vanj naselil dvom in nato še jeza — ne proti sovražnikom vstopijo taki ljudje v vrste razočarancev in konstatirajo, da v Ameriki ne bo nikoli socializma.

Nekateri so brali, da socialistična stranka ni dovolj radikalna, pa verjamejo. Eden takih kritikov je Heywood Brown, ki v Scripps-Howard časopisih v svoji koloni udarja po socialistih in včasih mahne tudi po komunistih. A. J. Muste in slični istotako radi pomagajo podirati, tako da ima agitator vse preveč dela odgovarjati na sto in sto vprašanj.

Nedavno sem srečal starega znanca Amerikanca, ki ga nisem videl že 13 let. "Ali si še tako vnet za socializem?" me vpraša. "Danes bolj verujem vanj kot kdajkoli," sem mu odgovoril. Dejal je, da ni nasproten socialistom, ne strinja pa se, da bi vsi imeli enako plačo. Vprašam ga, ako dela. Ne dela. "Well, mar ne misliš, da bi ti plača prav prišla, pa četudi bi bila 'enaka' drugim?"

"Sure!" je pritrdil. V spomin mu priklidem krah na borzi 1. 1929. Takrat so dobivali zelo neenake plače! In še danes jih — na pr. nekateri po stotisočake na leto! Kara cestne železnice se je blizala mojemu cilju. Znanec sem dal nekaj naše literature in obljubil je, da bo čital. Ravno prav, da sem jo imel s seboj. Dne 11. nov. je v Duluthu predaval britski sodrug Fred Henderson o predmetu "The Economics in a World of Plenty". Reči moram, da ga je mojstersko obdelal. Stari radikali so priznali, da jim ni tako še nihče razgalil profitar-ske uredbe kakor Henderson. Udeležba ni bila povoljna — kakih pet sto ljudi v dvorani, kjer je prostora za 1.600 oseb. Duluthski socialistični klub ima radi tega \$35 primanjkljaja, ki ga bo že kako poravnal. Velika škoda, ker se masa ne potruži na shode, kakršni je bil Hendersonov.

Naših Jugoslovancev tudi ni bilo, dasi je bila vstopnina prosta. Če bi bilo na sporedu boksanje, ali ball game, bi bilo "vsestransko" zanimanje veliko in prav tako poset. V ekonomskem oziru lahko omenim, da uživamo new deal. Sinove smo poslali v CCC kempe, stari pa dobimo "pike" in lopate v PWA in CWA in dežela ter patriotizem bosta rešena. Ko nam bo tega zmanjkalo, bodo kunšne glave v Washingtonu že še kaj pogruntale, da se ohrani civilizacijo. — John Kobi.

Powhatan Point, O.

Klub št. 25 JSZ priredi plesno zabavo v soboto 30. dec. v Miners Hall. (Ostali dopis v prihodnji številki.)

Najbogatejša zbirka raznih spisov

AMERIŠKI DRUŽINSKI KOLEDAR 1934.

Letnik 1934, ki ga zdaj razpošiljamo, je nov dragocen prispevek k slovenski književnosti v tej deželi.

Bogat na literarnih in zgodovinskih važnih spisih. Najboljša knjiga te vrste, kar jih izhaja med ameriškimi Jugoslovani.

V letniku 1934 je osemnajst povesti, šestnajst pesmi, dvaindvajset drugih spisov in nad šestdeset slik ter ilustracij. Poleg tega je v koledarju mnogo informativnih notic in podatkov. Njegova vsebina v glavnem je sledeča:

LEPOSLOVNI DEL:

Alenka bi rada otroka (Mila Pachnerova-Iv. Vuk).
Bila je enkrat velika pušcava (F. Rosenfeld-Vuk).
Črtice iz spominov (L. Beniger).
Krst revolucionarja (Joško Oven).
Nepripravljeno Bepo (Maksim Gorki).
Nova igra (Ivan Molek).
Nočni čuvaj (Tone Seliškar).
Obtožbuje sence (Ivan Jontez).
Obesite ga (Turgenjev-Cv. K.).
Pozabljene kruhoborke (Mira).
Pripoved zdravnika (George Stamatov).
Številke (Katka Zupančič).
Stanovanje št. 17 (B. Levin).
Srečanje (F. S. Tauchar).
Tipistka (Jacob Zupančič).
Ukrajeno sonce (Ivan Vuk).
Zemlja je sprejela svojega sina (Anton Slabe).
Ženski upor (M. Anderson-Nexo-Cv. Kristan).

OPISI IN ČLANKI:

Bodočnost jugoslovanskih podpornih organizacij (Fr. Zaitz).
Boulder Dam (Albert Hrast).
Obiski v Coloradu (Frank Zaitz).
Stoletje napredka (F. S. Tauchar).
Svet na razpotjih (Frank Zaitz).
Tridesetletnica SNPJ (Frank Zaitz).
Vera in socializem (E. K.).
"Vse za narod" (Anton Garden).
Ženska in vera v zgodovini (Maksim Gorki).

PESMI:

Dvom (Katka Zupančič).
En hip (Anna P. Krasna).
Iz dna prasedanosti (France Kozar).
Iz vseh teh dni (Anna P. Krasna).
Na materinem grobu (Čulkovski).
Naš čas (Mile Klopčič).
Nekomu kar tako (Mile Klopčič).
Pravijo (Tone Seliškar).
Predmestje (Tone Seliškar).
Preko noči (Mile Klopčič).
Skozi mrak (Ivan Molek).
Strmo okove (Katka Zupančič).
Umetnik svira (A. P. Krasna).
Voditeljski problem (E. Kaestner-M. Klopčič).
Zavrnen krič (Čulkovski).
Zdravica za Li-Tija (Yank-Ki-M. Klopčič).

KOLEDARSKI DEL:

Dnevi in godovi.
Koledarski podatki.
Koledar za leto 1933-36-37.

INFORMATIVNI DEL:

Diplomatska zastopstva.
Jugoslovanske podporne organizacije v Zed. državah.
Konvencije jugoslovanskih organizacij 1. 1933.

Koledar obsega 224 strani. Je vezan v platno. Stane samo 75 centov. Pri večjih naročilih popust.

Naročite ga tudi svojcem v starem kraju. Čtivo v Ameriškem družinskem koledarju jim je kakor pomenek z njihovimi dragimi preko morja. Cena za v stari kraj je 90c iztis. Pošljite nam točen naslov in ime, drugo izvršimo mi.

Kdor želi to knjigo na najfinejšem papirju s salonsko vezbo, jo letos lahko dobi. Koledar v tej fini opremi stane \$1.25. — Vsa naročila naslovite:

Proletarec, 3639 W. 26th Street, Chicago, Ill.

Kam na Silvestrov večer v Chicagu?

Ako se nimate vstopnic na veliko Silvestrovo zabavo, ki jo priredi klub št. 1 v dvorani SNPJ v nedeljo 31. decembra zvečer, nabavite si jih v predprodaji po znižani ceni. Stanje 35c.

Na sporedu polnočni program.

V gornji dvorani bo igral orkester J. Kochevarja in v spodnji naše domače komade godba A. Benchana z north side. — P. O.

Božičnica federacije SNPJ v Chicagu

Chicago, Ill. — Federacija SNPJ priredi v nedeljo 17. decembra v jednotini dvorani božičnico, kakor vsako leto, s sporedom, v katerem predstavi mladina Pionirjeve slove šole igro "Trije Miklavži" (spisala Katka Zupančič); poleg igre bodo točke s petjem, deklamacije, kratki nagovori itd. Vstopnina je 25c in 35c. Program se prične ob 3. pop. Otroci dobe darila. Zvečer bo plesna zabava v obeh dvoranih. — Poročevalec.

Naša prireditve

Park Hill, Pa. — Klub št. 5 bo imel letno sejo 17. dec. ob 7. zvečer na Franklin Boro. Ker je ta seja še posebno važna, je dolžnost vseh, da se je udeleže.

Klub št. 5 bo imel prvo prireditev to sezono v soboto 16. dec. ob 7:30 zvečer v Slovenski dvorani na Franklinu. Vstopnina je samo 25c za osebo, in 10c za otroke do 14. leta.

Vpriporočena bo igra "Zenitev", potem pa bo prosta zabava in ples. Slovensko občinstvo je vljudno vabljeni na to priredbo. — Mary Zabrc.

Članstvu kluba št. 16

Chicago, Ill. — Prihodnja seja kluba št. 16 JSZ na north side se vrši v petek 15. decembra v običajnem prostoru na 2250 Clybourn Ave. Glavna točka dnevnega reda bodo volitve odbornikov in začrtanje klubovega dela v prihodnjem letu, da bo še bolj napredoval kot dozdaj. Člani in članice, pridite vsi na to sejo!

Peter Svoljšak, tajnik.

SYMPTOMS OF A FASCIST STATE

Fascism is "Capitalism" with the government placed entirely in the hands of the ultra-wealthy class and administered necessarily by extreme force and ruthlessness.

Fascism is the last stand of a decadent capitalistic state—decadent because of its very successes.

Fascism is a militarist state, necessarily so for the season that it must arm itself against the masses of its own state, and also against other states.

Fascism is capitalism's last struggle to save itself from itself and from extermination at the hands of the working masses.

Before a Fascist or feudal state can be set up, it is necessary that the workers be in a certain state of mind; they must be susceptible. This necessary state of mind is that melancholy condition usually followed by a disillusionment, a hopelessness or sadist state of mind; that state of mind that has often been diagnosed as "slave-minded".

This state of mind-paralysis and hopelessness can be seen manifesting itself in America, and can be considered as the first sign of a Fascist state in the making. This situation has been brought about by the disillusionment due to the shattering of the hopes of the masses as it becomes more and more evident every day that the salvation of the forgotten man is just another myth. It is quite possible that an unseen force, working through governmental fronts, has been behind the "hope" campaigns that have been built up by propaganda and ballyhoo, through the N. R. A., knowing full well the reaction of the masses mind when it found these hopes of a better day shattered.

Another symptom of the mass mind in its drift toward feudalism is the willingness of the individual and the group to capitulate to the master, to work at any price and under any condition, to accept

a half loaf, to break strikes, to serve as police satraps, deputy sheriffs, company guards, etc., and to submit meekly to the curtailment of the inherent rights of all people—speech and assemblage, etc.

Symptoms of a Fascist state in the making by the exploiters are the very evident attempt to patronize and win the masses by meaningless phrases and reforms, while building a military ring from top to bottom—from nation to the smallest hamlet; the gradual curtailment and abolishment of civil rights of the individual and group—speech, assemblage, press, to move about freely, religious and political freedom, and the right to organize, especially in those organizations which use the strike weapon.

Finally there is the gradual setting aside of the constitution, usually by subterfuge at the beginning. It must be remembered that it is always a constitutional government that is changing to a feudalistic state or is captured by a Fascist regime.

The mortal enemy of Fascism is the organized workers, therefore the best insurance against Fascism for the workers is real militant labor organizations. Working men and Women and all those who believe in free government should keep a weather eye on certain signs and symptoms that are evident in America today and take proper precaution. — Progressive Miner.

Nazi is pronounced "Natzl". But historians doubtless will pronounce it "Nutzl."

Destroying Health For Idlers' Profits

Wherever they have had a voice in the lawmaking processes of the state and nation, Socialists have taken advantage of their opportunities to demand laws which tend to ease the lot of workers under Capitalism.

That such laws are needed is shown in a report recently made public by the United States Public Health Service. According to this report, steel workers suffer more from pneumonia and resultant heart trouble than any other group of workers in the United States. Without doubt a survey of other industries would disclose the fact that each has its own peculiar health-destroying accompaniment.

Here is one justification for Socialists who fight for compensation laws which will include sickness as well as industrial accidents. In passing it is proper to comment that Representatives Darlington Hoopes and Lillith Wilson are fighting for such a measure in the present session of the Pennsylvania Legislature.

While it is more spectacular to have one's leg broken by a falling object, the effects of such a casualty are neither as permanent nor as dangerous as are those which follow a strained heart as a result of overwork or industrial disease. Consequently, there is at least as much reason to demand state insurance against sickness as against accident. We would avoid being maudlin

and sentimental about workers. We think it is right that men should perform such labor as is necessary to produce the requirements for high living standards. But the fact that workers sacrifice their health in doing such tasks appears to us as the best reason why no parasitical idler should be permitted to profit from the results of such labor. On the contrary, every man who labors should receive as nearly as possible the full value of the product which he produces at the expense of his time and health.

Under the present economic system, children born into working-class families are facing the prospect of becoming servants of an owning class, of wearing out their bodies and using up their lives in useful service which will profit others while they, themselves, are always on the ragged edge of poverty. This is not a pretty point of view for the fathers and mothers of the boys and girls who will soon become working men and women. No parents like to believe that they are sacrificing to rear slaves whose bodies will eventually be broken in Mammon's mills. But by viewing conditions as they exist fathers and mothers will more readily understand what a dirty deal they are giving their trusting offspring by voting to continue the slavery of Capitalism.—R. L. A.

Motor City News and Comments

Recently there appeared in the Slovene section of this paper an article by comrade Jurca, member of branch 114 JSF, pertaining to our debate with the Chicago comrades. He was of the opinion that the judges as members of branch 1 and the executive committee of JSF, were partial and in favor of the Chicago comrades.

We who attended the debate were entirely satisfied with the judges and the manner the debate was conducted and are still of that opinion. Our boys had their chance to choose the judges but left this matter up to the chairman. After the judges were chosen and announced to the debaters they gave their approval of the selection made.

I believe that the debate wasn't held only with the idea that someone should be the winner, but to have both youth groups better acquainted in their work for Socialism. This was done very successfully and none of us that were present felt that the decision was partial.

Our dramatic club recently held a party for their members and friends at Steiner's place. Everybody had a good time and expressed themselves that more such parties be held in the future. To Mr. and Mrs. Steiner we express our thanks for their cooperation and use of their home.

The Young Americans, lodge No. 564 SNPJ of Detroit are going to celebrate their Eighth Anniversary with a two day program. This affair will be held on Saturday, January 6th with a banquet and Sunday, January 7th a dance. Many out-of-town visitors are expected. Those planning to be here for this celebration are urged to send their reservations in advance so that accommodations may be prepared.

Detroit will be the scene for the 1934 Socialist party convention. Our dramatic club hopes to be able to entertain the national delegates with a play. Some comrades say that the convention will come out with a much more radical platform. The capitalist parties have been forced to accept many reforms long advocated by the Socialist party. This shows that votes cast for the Socialist party were not thrown away. — Matthew Klarich, Detroit, Mich.

Then the Fun Began

Gladys—Mother dear, I advertised under a different name that I would like to make the acquaintance of a refined gentleman with an eye to romance.

Mother—Gladys, how awful! Did you get any answers?
Gladys—Only one—from father.

Stabilized Capitalism Would Be Stabilized Poverty

The ostensible object of the recovery program is to stabilize capitalism so that it can go along continuously, with a few new frills and trimmings perhaps.

This is apparently what all of the recovery administration, heads and innumerable officials and committees, from the president and Hugh Johnson downward, have been bending all their energies to do. If they have anything else in mind they have kept still about it. Some say they have something further in mind and that they are biding their time when it will become a necessity. If so, they never tell it out loud so the public can hear.

There are good features about the recovery program. It endeavors to provide em-

ployment, and has done so to some extent. It has taken many children out of industry. It has to some extent shortened the hours of labor. It has made it easier for labor to organize. All this is good.

But if it should succeed in making capitalism work again, this would mean that the workers would still be dependent upon the private owners of industry for jobs. They would still be robots in the industries, having no "say" except such a "say" concerning hours and conditions as they acquire through the unions.

And they would still work for a fraction of the value of their labor.

For that is the only way capitalism can operate. No matter what else the recovery program might do for the workers, it cannot take the pa-

rasites off the workers' back so long as it leaves capitalism in existence; for, under private ownership of industry, the industries cannot operate unless there is a profit in it for the private owners—and profits are unpaid labor stolen from the workers.

Hence, the stabilization of capitalism would merely mean the stabilization of poverty for the masses of the people.

If, however, the recovery program should not succeed in stabilizing capitalism, it would become a necessity to go forward to something else. It could and should go forward to a system wherein the industries would operate at full blast for short hours, providing all the people with jobs and with every necessity and comfort of life. The Socialists want to stabilize plenty instead of poverty.—T. M. L.

As the year rapidly approaches its close we are inclined to look back and review the progress of the Socialist movement here and abroad. In 1932, due mostly to the splendid presidential campaign the Party in America dug itself out of the lethargy that had held it dormant so long. The gains in that national election year were rapid in fact, too rapid for solid gains. Many naturally fell by the wayside and this enabled the Party to build more firmly at a much slower pace in 1933. There is nothing wrong with rapid growth in our Party if the proper leaders head such growth and it seems that this year we have spent a good deal of time in preparing just such leaders. When the time comes and that should be soon the disillusioned masses will begin to flock to the Socialist Party. We hope our leaders will be ready and trained. No it's not the New Deal or the NRA that makes us feel lighter at heart than we did a year ago, because only the Socialists will institute a real "New Game", but a better more confirmed Socialist Party.

Our efforts will be directed to the annual New Year's Eve celebration of branch No. 1 JSF. People have been accustomed to seeking good company on New Year's Eve for a good long while and the gratifying thing is that comrades of our club have gathered their friends into their company for over 20 successive New Year's Eves. This year, we will carry out the old tradition in the same old fashioned manner at the SNPJ Hall. We recommend to other Socialist clubs to do the same because the affair can also become a money raising event.

Another annual event in Chicago is the Christmas Party of the Chicago District Federation of SNPJ which is scheduled for Sunday, Dec. 17, 1933. Many of our comrades participate in this worthwhile fete, intended primarily for the young boys and girls. The event annually, draws a fairly good attendance.

A valuable service to the workers is being performed by the League for Industrial Democracy in their weekly broadcasts over the NBC network every Saturday night at 7:00 P. M. (C. T.). Last Saturday an editor and an educational director gave a splendid outline of what the "New Deal" is and what a new deal should be. The broadcast is in dialogue form of question and answer; interesting, indeed. Tune in Saturday, Dec. 16 and listen to Norman Thomas and Donald Richberg explain another phase of the "New Deal". Remember the time 7:00 P. M. Central Time (6:00 P. M. E. T.).

The other day Prof. Maynard C. Krueger of the University of Chicago and chairman of the Cook County Local Socialist Party, was billed to speak from the St. Louis Post Dispatch radio station. After submitting a text of his address as requested he was told to tune it down but the Professor refused and, consequently, with his refusal the radio station closed the air to him. The Professor was going to speak on Taxes and Tax Dodgers and most of his facts were taken from Mayor Hoan's pamphlet on that subject but evidently the facts would disclose too many of the radio stations patrons as tax evaders, hence, their refusal of the air. This plainly shows how the freedom of speech prevails on the air and their willingness to let the people learn the truth. We knew all along that, what was true of the press was also true of the radio. This only confirms our opinions.

We have said very little about Cuba in these columns because the situation has been muddled. Not that it has cleared up very much now but we cannot sit by and watch the actions of U. S. Ambassador Wells in trying to overthrow the revolutionary government. American investors of Wall Street have much at stake in Cuba and our government has tried desperately to restore liberality in the government. We do not know how radical the new government is or what their program contains but we do know that the capitalist press of this

Whatever is done for the comfort and advancement of the working man must be done by himself.—Charles Dickens.

When ever any government becomes destructive of these ends—Life, Liberty, and the Pursuit of Happiness—it is the Right of the People to alter or abolish it.—Thomas Jefferson.

People's Right

Whenever any government becomes destructive of these ends—Life, Liberty, and the Pursuit of Happiness—it is the Right of the People to alter or abolish it.—Thomas Jefferson.

Can Capitalism Be Saved?

Desperate efforts are being made to "save" capitalism. There is nothing particularly astonishing about that. Those who enjoyed and still enjoy comparative luxury, positions, holding shaky control of the economic false-work that has all but collapsed, would like to preserve the chance to continue to enjoy such luxury livings.

They don't know any better. If they did they would want no unnecessary surrounding poverty whatever. That would guarantee them against ever getting into poverty themselves.

The question right now, however, is—can capitalism be "saved" no matter what its would-be preservers do or try to do? Former money-measured values seem to have become meaningless. Much "private property" is now a white elephant that the "owner" cannot unload excepting at a loss.

One wise-guy proclaims that all indebtedness whatever of any and every kind must be canceled, or so greatly scaled down as to amount to cancellation, if the ballyhoo side-show of capitalism is to attempt to start over at all. And another announces that the fancy Socialism planned recently by the technocrats is now the only way out of the capitalists' wreck.

Hundreds of others still in

wobbling high positions also know the dubiousness and temporary nature of so-called "recovery", but evidently say little about it, not caring to injure the "feelings" of others in similar positions who are still apparently straining at the impossible. Meantime, in spite of all that has been done so far, millions fume and wait!

If they fume and wait long enough, the pulmotor may revive capitalism enough to give them jobs.

But it won't "save" capitalism. Not permanently.

It will only save capitalism for a while, and enable the beneficiaries of capitalism to take some additional multiplied billions of dollars of hard-earned money away from those who earn it.

It could have been otherwise, if the masses had voted intelligently last fall. But they didn't—and they must take their medicine. They are learning. Socialism will come later.—T. M. L.

Not to Talk

Telephone Operator: It costs 75 cents to talk to Springfield.

Caller: Can't you make a special rate for just listening? I want to call my wife.

Don't expect too much of any code. Think how long it is taking to put over that one Moses presented.

TRY SOME SOCIALIZATION!

